

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 604/2015
30.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.Д., због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 2. и става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Д., адвоката Г.Н. поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 31/12 од 12.12.2012. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 660/13 од 25.03.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 30.09.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Д., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 31/12 од 12.12.2012. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 660/13 од 25.03.2015. године у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9), члана 439. тачка 1) и тачка 3), и члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 31/12 од 12.12.2012. године, окривљени Н.Д., оглашен је кривим због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 2. и 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године и шест месеци и за кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од четири године, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од пет година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 15.12.2010. до 12.12.2012. године. Окривљени је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 236.697,12 динара и на име паушала износ од 1.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде. Оштећени А.С.1 и мал. оштећени С.С. и А.С.2 су упућени да имовинско правни захтев остваре у парничном поступку на основу члана 206. став 2. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 660/13 од 25.03.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу и браниоца окривљеног Н.Д., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Н.Д., адвокат Г.Н., због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) члан 438. став 1. тачка 9) члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 1) и тачка 2), члана 441. став 4, члана 460. и члана 439. тачка 1) и тачка 3) ЗКП, као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање о жалби браниоца окривљеног или да наведене пресуде преиначи тако што ће према окривљеном одбити оптужбу да је извршио наведена кривична дела те да на седницу већа Врховног касационог суда позове окривљеног и његовог браниоца.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, кога није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Врховни касациони суд налази да се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Д., побијају правноснажне пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, указивањем да је оптужба прекорачена тиме што је првостепени суд битно изменио изреку пресуде у односу на оптужбу изостављајући поједине делове чињеничног описа из оптужног акта, што није био овлашћен да учини без претходне измене оптужнице од стране Вишег јавног тужиоца у Нишу, чиме је повредио објективни идентитет оптужбе, те да је суд прекорачио оптужбу и тиме што је Виши јавни тужилац у Нишу на главном претресу одржаном дана 15.04.2011. године изменио правну квалификацију дела стављајући окривљеном на терет кривично дело из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ, док су у осталом делу чињенични опис и правна квалификација остали неизмењени.

Врховни касациони суд налази да је првостепени суд изостављањем дела чињеничног описа из диспозитива оптужнице који се односи на оне радње окривљеног које током поступка нису доказане, изреку пресуде само уподобио чињеничном стању утврђеном на главном претресу, што је повољније за окривљеног, па следствено изнетом, а насупрот наводима захтева, објективни идентитет између оптужбе и пресуде није повређен. Поред тога, суд није везан за предлоге тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела у смислу члана 420. став 2. КЗ, а у конкретном случају суд је окривљеног огласио кривим за оно кривично дело које му је оптужницом и било стављено на терет (што произлази из завршне речи јавног тужиоца изнете на главном претресу одржаном 10.12.2012. године), тако да у конкретном случају а насупрот наводима захтева, правна оцена кривичног дела у односу на оптужни акт није измењена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног правноснажну пресуду неосновано побија због битне повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву указује да је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 2. и

става 1. КЗ за чије постојање је неопходан директан умишљај учиниоца, што је првостепени суд пропустио да наведе у изреци пресуде, која поред тога не садржи све конститутивне елементе општег појма кривичног дела, јер у истој није описана радња извршења наведеног кривичног дела, чиме је, према наводима захтева правноснажном пресудом повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, на штету окривљеног.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване. Ово стога, јер су у изреци првостепене пресуде назначене све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 2. и става 1. КЗ, укључујући и опис радње извршења кривичног дела и кривицу окривљеног, с обзиром на то да је у истој наведено да је окривљени неовлашћено носио противно одредбама члана 5. став 1. у вези члана 2. став 2. тачка 4) Закона о оружју и муницији распрскавајуће оружје – ручну бомбу „...“, чија набавка и држање није дозвољено грађанима, при чему је био свестан својих радњи и забрањености неовлашћеног ношења распрскавајућег оружја – ручне бомбе, па је извршење дела и хтео.

Из изнетог произлази да нижестепени судови нису на штету окривљеног Н.Д., повредили кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, у питању да ли је дело за које је окривљени оглашен кривим кривично дело, па је захтев браниоца окривљеног у односу на ову повреду кривичног закона оцењен као неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву указује да је суд приликом одмеравања казне окривљеном као отежавајуће околности ценио и друштвену опасност извршеног кривичног дела и јачину угрожавања и повреде заштићеног добра, које околности представљају законска обележја предметних кривичних дела, па се самим тим не могу узимати у обзир као отежавајуће околности код одмеравања казне, чиме се захтевом указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, у вези члана 54. став 3. КЗ.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева неосновани, јер су нижестепени судови оценили да наведене околности (друштвена опасност, јачина угрожавања и повреда заштићеног добра) прелазе меру која је потребна за постојање кривичног дела, а та оцена нижестепених судова је у складу са правилима о одмеравању казне која су прописана у члану 54. став 3. КЗ, тако да по оцени овог суда одлуком о кривичној санкцији није повређен закон и самим тим није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, па је захтев браниоца окривљеног и у односу на ову повреду закона оцењен као неоснован.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног правноснажну пресуду побија и због одлуке о трошковима кривичног поступка у смислу члана 441. став 4. ЗКП, наводима да је суд погрешно одмерио и трошкове кривичног поступка (па пет пута позивао вештака Б.П., уместо да је једном одредио вештачење Биолошког факултета), због чега је требало према ставу браниоца да ови трошкови падну на терет буџета.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване јер је првостепени суд правилно одмерио трошкове кривичног поступка применом члана 193. и 196. ЗКП („Сл. лист СРЈ“, број

70/2001... „Сл. гласник РС“, број 72/2009) и одредаба Адвокатске тарифе. У вези са тим Врховни касациони суд налази да је суд правилно обавезао окривљеног да на име трошкова кривичног поступка плати суду утврђени износ награде и трошкова вештака Б.П., имајући у виду да је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим, те да је стога дужан да накнади све трошкове кривичног поступка у смислу раније важеће одредбе члана 196. ЗКП, па су изнети наводи у захтеву браниоца окривљеног којима се правноснажна пресуда побија због одлуке о трошковима кривичног поступка у смислу члана 441. став 4. ЗКП, оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног Н.Д., у захтеву истиче да првостепена пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама а посебно о постојању директног умишљаја код окривљеног, као и да су дати разлози пресуде противречни и нејасни, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП; да је неразумљив навод изреке пресуде да се окривљени налазио „у близини породичне куће оштећеног, када је активирао ручну бомбу“, чиме се указује да је изрека правноснажне пресуде неразумљива и да је на тај начин учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, те да првостепени суд у поновљеном поступку, није поступио по налогу из одлуке другостепеног суда да обави ново ДНК вештачење, којим наводима се указује да је првостепени суд поступио супротно одредби члана 460. ЗКП. Како чланом 485. став 4. ЗКП истакнуте повреде закона нису прописане као разлози због којих окривљени може поднети овај ванредни правни лек, то је захтев браниоца окривљеног Н.Д. у погледу изнетих навода оцењен као недозвољен.

У захтеву браниоца окривљеног указује се и то да окривљени није имао мотив да баци бомбу на стан сина оштећеног код кога је био у радном односу, имајући у виду да је окривљени у радном спору наплатио целокупан износ зараде који му је дуговао оштећени, да је немогуће да се ручна бомба убаци преко затвореног прозора левом ивицом куће, јер је то у супротности са записником о увиђају са лица места од 03.10.2010. године у коме је констатовано да су у дневној соби оштећеног пронађена само два гелера, а да је стакло на вратима полумљено са унутрашње стране на три места, што према наводима захтева указује на то да је оштећени узео учешћа у предметном догађају; да вештак Б.П. није имала одговарајући сертификат, па се у вези са тим оспоравају чињенице утврђене на основу њеног налаза и мишљења; да није на сигуран и поуздан начин доказано постојање ДНК профила на кашики ручне бомбе као ни чињеница да је окривљени бацио ручну бомбу на кућу оштећених, којим наводима се, по оцени овог суда, у суштини оспорава оцена изведених доказа и указује да се правноснажна пресуда заснива на погрешно и непотупно утврђеном чињеничном стању, што не може бити предмет испитивања по захтеву за заштиту законитости окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси и због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која је дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП. Међутим, имајући у виду да бранилац у захтеву не образлаже овај разлог побијања правноснажне пресуде и да је Врховни касациони суд у смислу члана 489. став 1. ЗКП приликом одлучивања у захтеву везан разлозима, делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву, те да није овлашћен да по службеној дужности тумачи захтев и оцењује у чему се састоји повреда закона, на

коју се бранилац позива, то је оцењено да захтев браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је у смислу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**